

ידין של חבר-מערכת אומלל של "עולם האשה" אני כבר יודע מי הבוס...

אז מה הסיפור? בומנה, ידעה כל אחת מהשלוש מה הכי מתאים בשבילי. אבל אחרי שגמרתי איתן, גיליתי להפתעתי שאף אחד מהבגדים שקנתה לי האחת — איננו מתאים לשום בגד שקנתה לי האחרת. אז אני שואל אתכן! נו, והחבר שלי מקס לא הופיע יום אחד בביתנו כשצלב-הלב קטן תלוי לו על חזהו?

עורכות-מדורים, ועורכות-בכירות, ועוד בע" לות שמות מפורצים — המריצות אותי ה" לוך ושוב; יש לי נשים לידי, חברות לע" בודה, המתעצות אותי בענייני לבבות שבורים, בעיות-בנות-הנעורים, וכדומה — ולרוב מתעלמות מעצותי. ויש לי כמוכן נשים הקוראות את מה שאני כותב, וכך דואגות לפרנסתי.

ועשיתי בגיל 32 הסתלקתי לי מהבית ויצאתי אל החופש.

חצי שנה אחרי כן כבר מצאתי את עצמי להפתעתי הרבה, נשוי, בדיוק כמו שניבאה אמי כל השנים. לא שרציתי כל-כך להתחתן. אבל הנערה רצתה, ולא היה לי נעים להגיד לה לא. כעבור ארבע שנים הייתי — כן, שוב — הגבר היחיד בבית הומה נשים מוזמנות, שגילן נע מ-13 חודש ועד — טוב, לא חשוב, עד גילה של אשתי. איך הצלחתי לעשות זאת אינני יודע — אבל עובדה: נעשיתי אב לארבע בנות. לא שיש לי משהו נגד בנות. להיפך, הן נחמדות מאוד. אבל גם איוה בן בודד פה ושם זה לא בושא, לא? ובכלל, מה החיפזון, כל שנה ילד?

ל אסון התחיל ביום שנולדתי. מאותו רגע והלאה, הייתי אפוף נשים. כל ימיילדותי, בהרותי ובגרותי. ולא סתם נשים, אלא נשים שתלטניות, יהירות ובוטות בעצמן, כדברי החכם מכל אדם.

בשנים מאוחרות יותר סיפר לי פעם פסיכולוג שהנשים הן כאלה — רק כאשר הגיבר שבסביבתו המיידית הוא פונקציה. הוא היה מדבר אחרת, אני בטוח, הוא היה לו הזדמנות להכיר את אמי.

הקיצור, את תחילת דרכי ביליתי בחברת אמא אחת וחמש אחרות. ימי עברו עלי, בדרך כלל, בהחלפת נורות-חשמל וסגירת רוכסנים של שמלות מאחור. אלה בערך היו יעודי העיקריים בבית. היחס הכללי אלי היה דחקא טוב. אני וליס, הבוקטר ה" נק, זכינו לפינוקיה והערצון של כל נשות-הבית. ובצדק: היינו חיות-שעשועים חביבות ומסורות. נכון, ליס לא ידע אומנם לס' גור רוכסנים, אבל מאידך, לא ידעתי אני לכשכש בזוג.

הפסדנו,

חביבי

ב נסיבות אלו ברורות אם כן הסיבות לכניעתי המוחלטת, והצהרתי קבל עם ועדה: "אוקיי, נשים — ניצחתן. לא נעים להודות — אבל אתן הן השולטות בעולמנו. אני מרים ידיים."

במשך שנים ניסיתי להתעלם מאמת מרה זו, ולהתכחש למציאות שטפחה חזרה וטפחה באכזריות על פני 24 שעות ביממה. החלטתי להודות בה ערב אחד, במסיבת קוקטייל עליונה שערכנו בביתנו, כאשר ירד טוב שלי — עורך-מדור-הספורט בעיתון — גחן לעברי והכריז:

"אתה יודע — הפסדנו את המערכה. עול-מנו נישלט עליידי נשים. אנחנו חיים היום בחברה מטר... מטר... מטרארכלית. הוא היה שיכור כמו לוט כמוכן, ואשתו נעצה בו מבט מאוד מאוד לא מבשר טובות. אי-שביעות רצונה הקיפה גם אותי, כי אילו הייתי אני אשם בכך שבעלה שיכור, אבל מבטה לא הבהיל אותי. בכלל לא. עניתי לו ברורות, בלי היסוס:

"שטויות. הגבר הוא השליט בין בני-הזוג וזהו זה. ואין אשה שלא מכירה בזה. אולי אצלך בבית, במיקרה, המצב הוא שאשתך רוכבת עליך, אבל אצלי אין דבר כזה, חביבי. אצלנו אני הוא הגבר — בלי חוכמות."

"אליפלט חבוב," נישא באותו רגע קולה הצלול של רעייתי מעברו השני של ה" סלון, "אני רואה שנגמרו לנו כל הכוסיות. אולי אתה ניגש למיטבה ושוסף לי אחדות?" "מייד, מותק," עניתי ונחפזתי לעמוד על רגלי, אחרי הכל, לא נעים שאין לאורחים כוסיות נקיות.

"הא, הא," שמעתי את צחוקו הפרוע של ירדני מאחורי. לא שמתי אליו לב. הוא היה שיכור הרי. אולם למחרת בבוקר, כשגם מראשי שלי פג הערפל, הבויקה במוחי ההכרה שגוא צדק, ושבעצם, ידעתי כל השנים שזה כך. מאותו רגע היכרתי בזה בפה מלא.

נשים

מפרנסות

כך אשתי אוהבת הרבה ילדים, וכא-מור, לא רציתי להתעקש איתה על כל פרט.

כדי להימלט קצת מהאווירה הנשיית כי בית, הקדשתי את כל מירציי לעבודתי. ועי-בודתי — מה לעשות, כך רצה הגורל — הביאה אותי להיות הכתב הגברי היחיד במערכת של נשים: יש לי נשים מעלי —

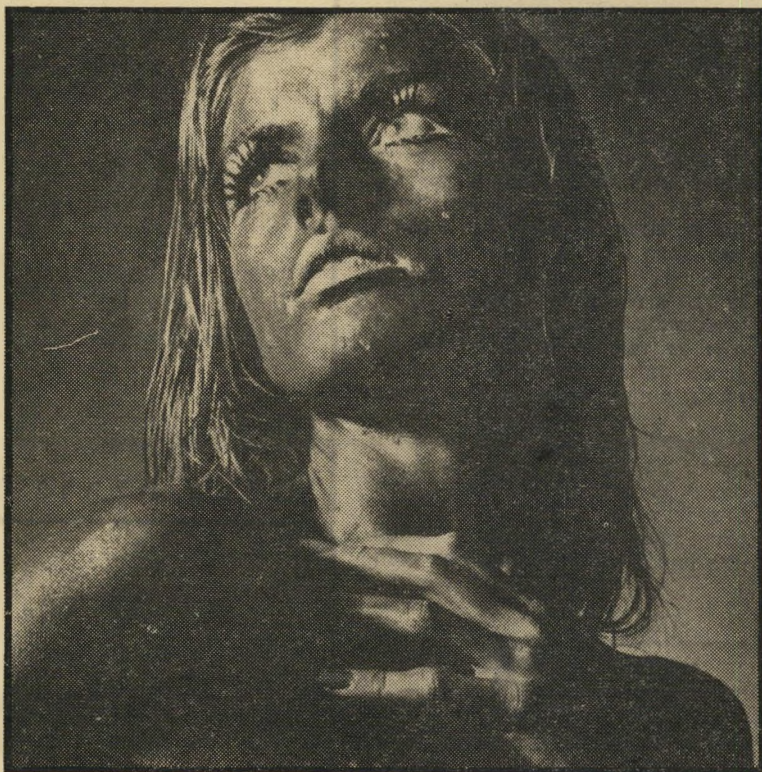
נשוי,

להפתעתי!

כ שגדלתי והתחלתי עומד על דעתי — בסתר כמוכן — הגעתי למסקנה הנוצרת שאני מוכרח להימלט מהעסק הזה. החלטתי

חושבת על שיזוף?

אז כדאי שתחשבי על זה — ותתכונני לזה — ברצינות: כי בילוי מופרו על שפת-הים, מהנה ככל שיהיה, מחבל קשות בעורך, כידוע לך, אפילו כשאת מסתתרת מקרני-השמש. כי גם בצל את חשופה עדיין לקרניים האולטרה-סגוליות, המזיקות לעור לא פחות מקרני-השמש הישירות.

הדרך להגן על עצמן — מלבד כמוכן להישאר כל הקיץ בבית — היא להיעזר בתכשירי-שיזוף הולמים. חברת רבלון הוציאה עתה לשוק מערכת שלימה של תכשירים אלו, המכילים מרכיב מיוחד לסינון קרני-השמש. המערכת, המכונה "Bronze Lustre", — "שיזוף הברונזה" — כוללת שני סוגי קרם — לעור רגיל ורגיש — שני סוגי גילי לעור יבש, מקלון מיוחד להגנה על האף, השפתיים, וכדומה, ונוזל מיוחד למיקרה של כחיייה. הדוגמנית הבינלאומית של רבלון, המופיעה בתצלום, השיגה את השיזוף שלה לאחר פחות מחודש על שפת-הים, מבטיחים לנו אנשי רבלון.

כן, מקס — שסבו היה רב מפורסם ב" גליציה! אני אישית לא רציתי להעיר לו על זה. אחרי הכל, אם הוא החליט פתאום להתי-נצר, זה באמת עניינו הפרטי. אבל אשתי, אתן הרי יודעות, אין לה מעצורים כאלה: "מקס — מה זה?" היא שאלה אותו ללא גינונים של טקס.

התברר שהוא יוצא בימים אלו עם איוה מתנדבת גוצריה משוודיה, והיא נתנה לו את זה במתנה. "יכולתי לתאר לעצמי", הכריזה אשתי. אני שתקתי.

כל בוקר —

מכיוון אחר

א כל מה אני צריך לחפש דוגמאות ב" מרחקים? אין לי את אשתי-יקירתי ב" בית? אני, שהייתי בימים הטובים מגיע לי

עבודה כל בוקר מכיוון אחר; אני, שבלילות שישי הייתי בא הביתה בארבע בבוקר, אח-רי לילה שלם בבארים — בימי עור לא היו דיסקוטקים — בלי עניבה, בלי דאגה בעולם, ובלי מיל בכיס. והיום? היום אני מבלה את ערבי בבית, בוהה בטלוויזיה, עור-ור לבנותי לעשות שיעורים. לאשתי לרחוק את הכלים, ומעז לשחות כוסית רק כשהיא בחדר השני. איפה ה"פלייבוי" שהייתי, איפה.

רק נחמה קטנה אחת יש לי בעוניי: ש-אינני יחיד. כל חברי מימי-הזוהר העליונים הולכים לאט-לאט בדרכי, לוקחים לעצמם אשה, משכנתה, וצרות.

רק שהם לא הכירו עדיין באמת הגדולה. הם חושבים עדיין שהם הגברים במשפחה. אין דבר, תנו להם כמה שנים. הם ילמדו. טוב, אני מוכרת לסיים עכשיו. העורכת כבר זועקת חמס. איחרתי קצת היום. אם לא אעמוד בלוח-הזמנים, היא תרצח אותי נפש.

המלבישות

רחמנא-ליצלן

ב רגע שהשלמתי עם המציאות ו" פסקתי ממלחמתי הרוז'קישוטית בסת-נות-הרות, ירדה עלי שלווה מופלאה. אתן יודעות — מנוחת הלוחם, הגיבורים עייפים, אל ביתו ממרחקים שב גיבור-הצייד, וכל זה.

לא רק זה: התחלתי גם רואה בעיניים פקוחות את המצב לאשורו — איוו הש" פעה לא-נורמלית יש לכן עלינו בכל שטחי החיים. נזכרתי כיצד פעם, בימי רווקותי ה" עליונים, היו לי, אחת אחרי השנייה, שלוש ידידות-מלבישות. מה הן ידידות-מלבישות? אסביר לכן: לכל אחת מהנשים שהיכרתי בחיי היתה איוו תכונה מיוחדת, שאותה היא אהבה במיוחד להפעיל עלי. אחת אהבה לתת לי עצות בנהיגה, אחת אהבה ללמד אותי איך לחסוך את משכורתי, ואחת אהבה להר" אות לי איך לבזבז את משכורתי, לא, לא אחת — את זה אהבו כמעט כולן, בעצם. זהו, ושלוש מהן אהבו, משום מה, להת" ליט בשבילי איווה בגדים אני צריך ללבוש.